

Sygn. akt: I C 423/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Donata Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa R. Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda R. Ł. kwotę 9.865,00 (dziewięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt pięć 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 30.11.2014 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda R. Ł. kwotę 913,86 zł (dziewięćset trzynaście 86/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Giżycku od powoda R. Ł. kwotę 689,41 zł, od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 1.173,87 zł tytułem wydatków.

SSR Alina Kowalewska

Sygn.akt I C 423/15

UZASADNIENIE

Powód R. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 15.631,11 zł tytułem odszkodowania za szkodę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.11.2014 r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Twierdził, iż na skutek kolizji spowodowanej przez A. P. uszkodzeniu uległ stanowiący jego własność pojazd marki P. (...), nr rej. (...).

Powód podał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się koszt naprawy pojazdu pomniejszony o wypłacone powodowi odszkodowanie z umowy dobrowolnego ubezpieczenia, koszt najmu pojazdu zastępczego, transportu pojazdu z miejsca zdarzenia i przechowania na parkingu do czasu przekazania do warsztatu naprawczego.

Pozwane Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność co do zasady oraz

co do wysokości podając, iż do zdarzenia nie doszło z winy posiadacza pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut 50 % przyczynienia się kierującej pojazdem powoda do szkody poprzez niedostosowanie taktyki i techniki jazdy do warunków panujących na drodze, w tym poprzez jazdę przy osi jezdni. Nadto zakwestionował poniesione przez powoda koszty naprawy pojazdu, holowania, najmu pojazdu zastępczego i parkowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 października 2014 r., ok. godz. 14:00, na ulicy (...) w G. doszło do kolizji pojazdu marki S. (...), nr rej. (...) kierowanego przez A. P. oraz pojazdu marki P. (...), nr rej. (...) kierowanego przez M. Ł., a stanowiącego własność powoda R. Ł.. Prowadząca pojazd marki S. (...) na łuku drogi przekraczając jej środek uderzyła w tylne drzwi i koło pojazdu P. (...), na skutek czego wypadł on z drogi i zatrzymał się ok. 13m poza nią. Bezpośrednio przed kolizją kierująca pojazdem P. (...) wyprzedzała poruszającą się w tym samym kierunku rowerzystkę. Na drodze, gdzie doszło do zdarzenia nie było znaków poziomych, w tym linii wyznaczającej środek jezdni.

Na miejsce zdarzenia wezwano funkcjonariuszy Policji, którzy ustalili, iż sprawcą zdarzenia jest kierująca pojazdem marki S. (...) A. P.. Na podstawie zeznań uczestników zdarzenia, świadków oraz wykonanych pomiarów śladów hamowania stwierdzono, iż kierująca jechała zbyt szybko, przez co wyniosło ją na łuku drogi i uderzyła w poruszający się drugim pasem pojazd marki P. (...). A. P. została ukarana mandatem karnym, który przyjęła.

Bezpośrednio po zdarzeniu A. P. przyznała się do spowodowania kolizji. . Po zdarzeniu, w tym samym dniu wieczorem A. P. podpisała na prośbę powoda oświadczenie o przebiegu zdarzenia.

Dzień po zdarzeniu, po odbyciu rozmowy z rzeczoznawcą pozwanego, zmieniła stanowisko i twierdziła, iż do zdarzenia nie doszło z jej winy.

(**dowód** : notatka informacyjna o zdarzeniu – k. 16, zeznania świadka M. C. – k. 64, R. G. – k. 64, M. Ł. – k. 64-65, A. P. – k. 104, K. P. – k. 104, , P. W. – k. 103, Ł. C. (1) – k. 135, oświadczenie z 28.10.2014 r. – k. 11, oględziny miejsca zdarzenia – k. 212-213, opinia biegłego A. S. – k. 230-255, opinia uzupełniająca – k. 279-280, oświadczenie A. P.-akta postępowania likwidacyjnego InterRisk).

Przed kolizją z pojazdu marki P. (...) korzystała córka powoda, M. Ł.. Samochodem dojeżdżała codziennie do szkoły położonej około 1,5 km od domu oraz na zajęcia pozalekcyjne. Rodzina posiadała także samochód osobowy użytkowany przez żonę powoda w celu dojazdu do pracy oraz zajęcia rekreacyjne.

(**dowód** : zeznania świadka M. Ł. – k. 64-65, przesłuchanie powoda – k. 299)

Powód uiścił kwotę 430,00 zł za wciągnięcie i zdjęcie pojazdu z lawety, holowanie oraz sprzątnięcie miejsca kolizji. Od dnia kolizji do 18 listopada 2014 r. pojazd znajdował się na parkingu u I. D. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie pomocy drogowej i mechaniki pojazdowej. Z tego tytułu powód poniósł koszty na kwotę 516,60 zł.

Powód poniósł również koszt naprawy pojazdu w kwocie 15.636,71 zł. Naprawa odbyła się w terminie od 22 listopada 2014 r. do 18 grudnia 2014 r. w zakładzie (...) w S..

W związku z uszkodzeniami pojazdu, które uniemożliwiały jego dalszą eksploatację powód od dnia 30 października 2014 r. do dnia 18 grudnia 2014 r. wynajmował pojazd zastępczy za co zapłacił kwotę 6.765,00 zł.

(**dowód** : faktura nr (...) – k. 5, faktura nr (...) – k. 12, faktura nr (...), faktura nr (...), zeznania świadka A. C. – k. 103, I. D. (2) – k. 104, fotografie – k. 260-262, przesłuchanie powoda – k. 299)

Wartość rynkowa pojazdu powoda przed kolizją wynosiła 16.400 zł, zaś po niej 6.100 zł. Koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych oraz średniej stawki za roboczogodzinę 100 zł wynosił 23.340,46 zł.

(**dowód** : opinia biegłego A. S. – k. 230-255)

W chwili zdarzenia posiadacz pojazdu S. (...) miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

(okoliczność bezsporna)

W dniu 29 października 2014 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, jednak ten nie uznał swojej odpowiedzialności argumentując, iż brak jest okoliczności świadczących o możliwości przypisania winy posiadaczowi pojazdu marki S. (...) i tym samym odpowiedzialności pozwanemu.

(**dowód** : z akt szkody nr (...): zgłoszenie szkody w pojeździe – k. 39-43, oświadczenie A. P. – k. 17, decyzja z dnia 07.11.2014 r. – k. 46)

Powód posiadał zawartą umowę dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu mechanicznego z (...) S.A. Ubezpieczyciel uznał, iż na skutek kolizji doszło do szkody całkowitej i wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 7.200 zł oraz kwotę 516,60 zł z tytułu poniesionych kosztów korzystania z parkingu.

(**dowód** : pismo Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z 22.06.2015 r. – k. 69-70, decyzja z 05.01.2015 r. – k. 18, potwierdzenie operacji – k 19, z akt szkody nr (...): zgłoszenie szkody z 13.11.2014 r., operat szkody komunikacyjnej z 05.01.2015 r.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał pomiędzy stronami sporny, zwłaszcza w zakresie mającym wpływ na odpowiedzialność strony pozwanej – tj. przebiegu zdarzenia z dnia 28 października 2014 r. W przedmiotowej sprawie został on ustalony w oparciu o zawnioskowane przez strony i przeprowadzone w postępowaniu dowody – w szczególności zeznania uczestników zdarzenia, świadków oraz opinie biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Stosownie zaś do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., przy czym zgodnie z treścią § 2 przywołanego przepisu w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji odpowiedzialność posiadaczy pojazdów mechanicznych oparta jest na zasadzie winy. Przesłanki odpowiedzialności stanowią zatem szkoda, czyn niedozwolony oraz związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem sprawcy, a powstaniem szkody.

W ocenie Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 28 października 2014 r. ponosi kierująca pojazdem S. (...) A. P.. Powyższe wynika w pierwszej kolejności ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. S., który stwierdził, iż bardziej prawdopodobna jest wersja zdarzenia kierującej pojazdem marki P. (...) M. Ł.. Wniosek ten biegły oparł na analizie opisu przebiegu zdarzenia dokonanego przez jego uczestniczki i bezpośrednich świadków wypadku- M. C. i R. G. oraz osób przybyłych na miejsca zdarzenia, w szczególności policjantów Ł. C. (2) i P. W., oględzinach miejsca kolizji z udziałem uczestniczek oraz analizie uszkodzeń pojazdów. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowy

materiał dowodowy, a wnioski z niej płynące za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Oddaleniu podlegał zatem wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. W ocenie sądu powołany w sprawie biegły sądowy sporządził opinię na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o przedłożone przez strony dowody oraz posiadane wiadomości specjalne. Zarzuty pełnomocnika powoda nie znajdują natomiast uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Sąd nie znalazł tym samym podstaw do powołania kolejnego biegłego na okoliczność przebiegu zdarzenia.

Ustalając przebieg zdarzenia Sąd w dalszej kolejności miał na uwadze zeznania M. Ł. i A. P. złożone po zdarzeniu, w tym przed funkcjonariuszami Policji oraz w toku niniejszego postępowania. Bezpośrednio po zdarzeniu uczestniczki zdarzenia były bowiem zgodne, iż sprawcą kolizji była A. P.. Zmiana stanowiska w tym zakresie przez A. P. nie była uzasadniona okolicznościami sprawy, zwłaszcza pojawieniem się nowych faktów czy dowodów. Zdaniem sądu powoływanie się A. P. na doznany w wyniku zdarzenia szok nie może być usprawiedliwione w ustalonych okolicznościach faktycznych tym bardziej, że przebieg zdarzenia i swoją winę A. P. przyznała już po zdarzeniu podczas spotkania z powodem w jej domu, kiedy to podpisała oświadczenie o przebiegu zdarzenia potwierdzając ustalenia policyjne.

Istotnym było także, iż wina A. P. została stwierdzona przez funkcjonariuszy Policji na podstawie wykonanych pomiarów śladów hamowania oraz zeznań świadków zdarzenia (vide zeznania świadka P. W. – k. 103, Ł. C. (1) – k. 135). Mimo, iż w sprawie nie zostały utrwalone wyniki przeprowadzonych czynności, to nie zaistniały jednocześnie żadne okoliczności mogące wywoływać uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności zeznań wskazanych świadków, którzy wskazali, iż z poczynionych ustaleń wynikało, iż sprawcą zdarzenia jest A. P..

Uwzględniając zatem powyższe Sąd uznał, iż powód skutecznie wykazał odpowiedzialność A. P. za zdarzenie z dnia 28 października 2014 r. – udowodnił bowiem zawinione zachowanie kierującej pojazdem S. (...) oraz jego związek z doznałą szkodą. Jednocześnie Sąd nie podzielił twierdzeń pełnomocnika pozwanego o przyczynieniu się kierującej pojazdem marki P. (...) do powstania kolizji poprzez niedostosowanie taktyki i techniki jazdy. Z ustaleń dokonanych w sprawie nie wynika bowiem by kierująca w jakikolwiek sposób naruszyła zasady ruchu drogowego, a tym samym, przyczyniła się do powstania lub zwiększenia szkody.

Zgodnie z treścią powołanego art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialność za zdarzenie ponosi zatem pozwany. Jego odpowiedzialność obejmuje obowiązek naprawienia szkody – tj. strat, które poniósł poszkodowany oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Szkodą natomiast w rozumieniu przywołanego przepisu jest różnica pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Wysokość należnego odszkodowania winna zatem odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody.

W niniejszej sprawie zdaniem sądu powód poniósł szkodę całkowitą definiowaną jako wystąpienie takich uszkodzeń pojazdu, które wyłączają możliwość naprawy, bądź przypadek gdy koszt naprawy pojazdu jest znacznie wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem. W takiej sytuacji świadczenie odszkodowawcze obejmuje kwotę odpowiadającą różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku. Odnosząc się w tym zakresie do żądania zgłoszonego w pozwie, gdzie powód domagał się zwrotu kosztów naprawy pojazdu należy wskazać, iż sąd nie jest związany zastosowaną przez poszkodowanego metodą ustalenia rozmiaru szkody i jej rezultatem, a jedynie wysokością żadanego odszkodowania i okolicznościami faktycznymi wskazanymi dla jej udowodnienia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., III CSK 228/08, nr (...)). Sąd miał przy tym na uwadze, iż szkodę całkowitą przyjął także ubezpieczyciel (...) S.A., którego ustaleń powód nie kwestionował (vide akta szkody nr (...)). Powód nie kwestionował również twierdzeń pozwanego co do wystąpienia szkody całkowitej.

Z uwagi na powyższe Sąd ustalił wysokość należnego powodowi odszkodowania jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed i po wypadku. Wartość tę Sąd przyjął w oparciu o opinię biegłego sądowego A. S., której w zakresie ustalenia wartości pojazdu strony nie kwestionowały. Ustalona w ten sposób wysokość szkody (16.400 zł – 6.100 zł = 10.300 zł) podlegała dodatkowo obniżeniu o kwotę uzyskaną przez powoda z dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu –

tj. 7.200 zł. Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.100 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu marki P. (...) (10.300 zł – 7.200 zł).

Dalej idące roszczenia z tego tytułu z przyczyn wyżej wskazanych są nieuzasadnione.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów poniesionych z tytułu najmu pojazdu zastępczego należy wskazać, iż za szkodę podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela można uznać tylko koszty niezbędne, ekonomicznie uzasadnione i rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego. Okres najmu winien zatem obejmować czas konieczny i niezbędny do naprawy samochodu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym albo przy szkodzie całkowitej do nabycia nowego pojazdu. Nie może to być jednak czas dłuższy, niż czas do zapłaty odszkodowania. Odpowiedzialność ubezpieczyciela kończy się bowiem co do zasady z chwilą wypłaty odszkodowania (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W niniejszym postępowaniu powód wykazał konieczność najmu pojazdu zastępczego w okresie, w którym nie mógł korzystać z własnego samochodu – tj. do czasu ukończenia naprawy. Wykazał także, iż uszkodzony pojazd wykorzystywany był przez córkę powoda do dojazdów do szkoły i na zajęcia pozalekcyjne. Z uwagi na obowiązki zawodowe powoda i jego żony oraz potrzeby córki korzystającej z dodatkowych zajęć w różnych porach dnia w związku z przygotowaniem do egzaminu maturalnego, inny samochód, jakim dysponował powód, nie zapewniał właściwej organizacji czasu i przemieszczania się z miejsca zamieszkania do pracy i szkoły. Należy też zauważyć, że odszkodowanie, jakie powód otrzymał z tytułu ubezpieczenia auto casco nie wystarczało na zakup innego samochodu a podjęcie ewentualnych prób sprzedaży samochodu uszkodzonego wymagałoby czasu. Istotne jest także, że (...) SA gotów był wypłacić należność z auto casco dopiero 8 stycznia 2015r.

Mając to na uwadze należy uznać, że powód nie mógł nabyć innego samochodu za wypłacone odszkodowanie więc potrzeba najmu pojazdu zastępczego jest oczywista.

Sąd uwzględnił również dochodzoną kwotę 430 zł tytułem poniesionych przez powoda kosztów związanych z zagospodarowaniem pojazdu bezpośrednio po zdarzeniu, gdyż stanowiły one normalne następstwa uszkodzenia pojazdu.

Poniesione koszty najmu pojazdu oraz holowania uszkodzonego samochodu z miejsca zdarzenia wynikają ze złożonych dokumentów, których strona pozwana skutecznie nie zakwestionowała.

Oddaleniu podlegało natomiast żądanie kwoty 516,60 zł tytułem opłaty parkingowej. Kwota ta została bowiem zwrócona powodowi w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez (...) S.A., co wynika z akt szkody przedłożonych przez ubezpieczyciela.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Pozwany wygrał sprawę w 37 %, winien zatem zwrócić powodowi koszty procesu w takim stosunku. Poniesione przez powoda koszty procesu to opłata sądowa- 782zł, opłata skarbowo- 17zł, wydatki w postępowaniu dowodowym- 581,40zł i wynagrodzenie pełnomocnika- 2400zł- łącznie 3780,40zł. Koszty pozwanego stanowi wynagrodzenie pełnomocnika- 2400zł, opłata skarbowo- 17zł i wydatki w postępowaniu dowodowym- 1550zł- łącznie 3967zł.

Nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 1.863,28 zł Sąd nakazał pobrać od stron na rzecz Skarbu Państwa w stosunku do wyniku procesu, zgodnie z treścią art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).

SSR Alina Kowalewska